

MARIUS CUCU

Cuprins

Prolog / 7

Reveniri lângă drama nyroapelei / 11

Tentația revoltei în situația labirintică / 57

Relaționări cu posibilitatea însoțirii divine x

Ascunderi și înfățișări

Explorări metafizice decriptive

Indrăgostiri / 143

INSTITUTUL EUROPEAN
2016

Cuprins

Prolog / 7

Resemnări lângă drama aproapei / 11

Tentația revoltării în situația labirintică / 37

**Relaționări cu posibilitatea însoțirii divine a
omului / 67**

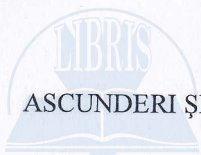
Extrapolări în damnările *Apocalipsei* / 91

**Mărturisirea *te iubesc* în fenomenalitatea
îndrăgostirii / 143**

Resemnări lângă drama aproapelui

Începutul întâlnirii mele cu suferința aproapelui pare a sta sub zodia unui naufragiu inedit al sinelui. Indiferent dacă apariția, pe drumul de soartă în care sunt angajat, a semenului, încercat de asprimea unei vicisitudini, este un fapt imprevizibil sau dacă mi-am propus să-l vizitez întru sprijin, acest caracter de eveniment naufragic se păstrează aici. Navele maritime își proiectează impresionanta masă printre talazuri vizând constant o țintă de atins, un reper la care își impun din startul călătoriei să ajungă. Desigur, în funcție de evoluția aventurii temerare în largul apelor cutremurante portul-destinație stabilit inițial poate fi schimbat cu un altul, dar corăbiile trebuie să ajungă și să tragă la un port indiferent care ar putea fi el într-un final. Naufragiul secționează, punctează perforator această linie de traseu dintre un port și altul. Corabia naufragiată este izbită de șocul fragmentării, al dezagregării ce sparge buna ordine funcțională, mecanismul de navă aptă spre a călători. O astfel de navă pierde apetența de a fi condusă prin control rațional exercitat asupra ei din interioritatea sa mecanică conform unui plan pre-stabilit de echipajul situat la comandă. Ea devine incontrollabilă adică se manifestă precum forțele naturii ce o iau în stăpânire, execută doar mișcările induse de imperativele împlinirii dintre apăsarea răscolitor-proiectantă a vântului și pendulările valurilor ce poartă amețitor pe

ASCUNDERI ȘI ÎNFĂȚIȘĂRI

creste de semilună fluidă răsturnată. Spunem despre această corabie că este în derivă, că se desprinde de axul comenzii umane și se ancorează în nicăierul întinderilor marine copleșitoare, pretudindeni și niciunde în vastitatea tărâmurilor de ape. Pierzându-și astfel pece-tea și flamura așezării sub dirijarea gândului uman explorator, ea devine *naturală*, adică din instrument ce înfrunta natura se preschimbă în instrument al naturii. Nu mai este activă pe fundalul naturii, nu mai iese în prim-plan, lăsând în urmă, asemeni unui cadru-fond, simbioza dintre unirea apelor cu cerul întru orizont și vântul ca alergare de sine a transparențelor aerului, ci este asimilată de acest fundal, încorporată lui. Transformată în element consubstanțial naturii, nava în derivă își pierde personalitatea de mecanism-corabie și se redefinește ca ansamblu plutitor de materiale inter-conexate. Este una din clipele de cădere ale voinței umane constructiv-aplicate în vârtejurile naturii. Aici această voință se topește în dezlănțuiri furtunoase, suportă un șoc profund destabilizator sentimentul siguranței activ-practice fiind incendiat de un fulger al perplexității ce-i transformă structura și temelia în cenușa non-acțiunii spulberată în văzduhuri de neființă și viditate, disipată asemeni unei amintiri care se uită ușor pe sine, alonecând dincolo de orice evocare ce ar mai putea să o activeze. Uitând paralizant chiar și amintirea propriei ființări, voința umană devine, în astfel de situații, o ne-voință, un gol ontic ce-și privește înfrângerea precum un spectator urmărește o reprezentatie teatrală dramatică a cărui protagonist el este.

Asemeni acestei nave dispuse imprevizibilei derive, sinele meu este aruncat în torențele unui naufragiu de ordin spiritual la întâlnirea cu suferința sfrede-

ASCUNDERI ȘI ÎNFĂȚIȘĂRI

creste de semilună fluidă răsturnată. Spunem despre această corabie că este în derivă, că se desprinde de axul comenzii umane și se ancorează în nicăieriul întinderilor marine copleșitoare, pretudindeni și niciunde în vastitatea tărmurilor de ape. Pierzându-și astfel pecea și flamura așezării sub dirijarea gândului uman explorator, ea devine *naturală*, adică din instrument ce înfrunta natura se preschimbă în instrument al naturii. Nu mai este activă pe fundalul naturii, nu mai iese în prim-plan, lăsând în urmă, asemeni unui cadru-fond, simbioza dintre unirea apelor cu cerul întru orizont și vântul ca alergare de sine a transparențelor aerului, ci este asimilată de acest fundal, încorporată lui. Transformată în element consubstanțial naturii, nava în derivă își pierde personalitatea de mecanism-corabie și se redefinește ca ansamblu plutitor de materiale interconexate. Este una din clipele de cădere ale voinței umane constructiv-aplicate în vârtejurile naturii. Aici această voință se topește în dezlănțuiri furtunoase, suportă un șoc profund destabilizator sentimentul siguranței activ-practice fiind incendiat de un fulger al perplexității ce-i transformă structura și temelia în cenușa non-acțiunii spulberată în văzduhuri de neființă și viditate, disipată asemeni unei amintiri care se uită ușor pe sine, alonecând dincolo de orice evocare ce ar mai putea să o activeze. Uitând paralizant chiar și amintirea propriei ființări, voința umană devine, în astfel de situații, o ne-voință, un gol ontic ce-și privește înfrângerea precum un spectator urmărește o reprezentație teatrală dramatică a cărui protagonist el este.

Asemeni acestei nave dispuse imprevizibilei derive, sinele meu este aruncat în torentele unui naufragiu de ordin spiritual la întâlnirea cu suferința sfrede-

Resemnări lângă drama aproapei

litoare a celuilalt. Acest naufragiu sufletesc este o bulversare de impact, o răsturnare dezrădăcinantă a componentelor lăuntrice ce erau anterior stabile, ferm așezate și capabile de a conferi o armonie funcțională generală pentru interioritatea mea. Vom spune aici că sunt *bulversat*, adică *descumpănit*. Descumpănirea este o stare lipsită de actul corect al cumpenei, de acțiunea firească a acesteia. Ca instrument palpabil, fizic, material, balanța sau cumpăna poate să nu își mai exercite rolul propriu, acela de a fi unealtă prin care greutatea sunt controlate întru echilibru și împăcate, sunt conciliate într-un balans ce tinde spre neutralitatea mișcării, fiind determinate la poziționări aproximativ egale, niciuna nesituându-se prea jos sau prea sus în raport cu cealaltă. Într-un astfel de context, cumpăna își pierde identitatea de *cumpănă* în sensul că nu mai cumpănește, nu mai echilibrează aproape uniform și echidistant. Se prăbușește investind radical toată energia apăsării într-unul dintre poli, celălalt fiind abandonat spre o înălțime deschisă prăbușirilor în genuni ale magnetismului gravitațional. Tot astfel, descumpănirea ca stare sufletească reprezintă o paralizare a funcționalității echilibrului conștiinței, o înghețare a balanței egoului ce încetează a fi un complex de componente cumpănite interactiv, o pierdere a controlului ce menține stabilitatea acestor componente lăuntrice și concordanța lor operativă. Mă întâlnesc cu suferința aproapei. Sinele meu brusc naufragiază, este bulversat, scapă autocontrolului, nu își mai poate stăpâni propriile impulsioni. Sunt în derivă lăuntrică. Mă încercă sentimentul unei pierderi, unei rătăcirii a propriei conștiințe. Evenimentul întâlnirii cu suferindul îmi proiectează sufletul departe

ASCUNDERI ȘI ÎNFĂȚIȘĂRI

de aria controlului rațional al inserării în cotidian, în ritmul vieții de zi cu zi. Trăiesc un moment de iraționalitate mundană. Lumea banal-agitată din jurul meu pare a se prăbuși, a se topi sub flama unei incinerări violent apărute. Șocul cu tente de supra-uimire mă scoate și îndepărtează de axa firescului viețuirii în cetatea umană, mă deviază de la parcursul rațional liniștit prestabilit cu aproximație de pe un interval temporal limitat pe altul, mă abate de la traseul meu social insignifiant prin repetitivitate sa. În acest context, unde sunt aruncat întru rătăcire? Spre ce orizont de trăiri străine sunt proiectat?

Preocupat de grijile înțepătoare ale clipei, de problematicile proprii ce îmi cromatizează viața zilnică, pășesc pe drumurile cetății conviețuirii sociale căutând cu gândul soluțiile, rezolvările ce mi-ar conferi posibilitatea pasului înainte prin lume. Brusca, în fața mea se întrezărește silueta unui om care staționează întru solicitare, care se află într-un repaus corporal implorator. Odată cu apropierea de ea, realizez că mă voi intersecta cu un orb care întinde mână în gestul arhaic al cererii de sprijin, al doleanței ce vizează obținerea unui ajutor, unui sprijin fie el nesemnificativ sau important. Când sunt față în față cu acest suferind intervine pentru interioritatea mea vârtejul bulversării. Conștiința mea este evacuată în tact de alertă militară de pe stradă. Ea nu mai rămâne printre ceilalți trecători. Este extrasă și deportată în *dimensiunea de suferință* a semenului lipsit de vedere ce mi-a secționat mersul banal prin zumzetul cotidian al unei zile plafonate. Așadar, se pare că, după naufragiul-impact al întâlnirii cu orbul implorator, sunt aruncat întru rătăcire, sunt proiectat în noaptea ochilor albi ce stigmatizează chipul acestui suferind. Dacă,

Resemnări lângă drama aproapei

Într-o astfel de situație, înainte de naufragiul-bulversare al conștiinței mele, observam prezența nevăzătorului din ce în ce mai aproape, pe măsură ce pașii mei se îndreptau spre el, abia acum, odată ajuns și pătruns în proximitatea lui, în paradigma traumei absenței văzului său, privesc spre acest orb și *văd că el nu vede*. Această vedere a nevederii lui mă asfixiează, îmi răpește și stinge orizontul și perspectivele vizuale, *mă orbește*. Tabloul meu compus din imagini-amintire, secvențe ale focalizărilor prezente și construcții-viziuni ipotetice ce presupun situații viitoare pare a fi supus aici unui proces de absorbție în atomul lipsei de vedere a orbului. Așadar, spectrul trecutului consumat, spectrul prezentului activ-perceput și cel al viitorului anticipat alunecă și se neantizează în prăpastia lipsei vederii la care este damnat cel orb. Aceste spectre dispar și eu nu le mai văd, nu mai îmi zăresc viața cum a fost, este sau ar mai putea fi. Pentru o supraclipă, viața mea devine o viditate, iar eu sunt orbul ce privește paradoxal alt orb. Această privire goală eruptă spre o altă privire goală, această deschidere vidată spre altă deschidere întru viditate reprezintă ancorarea conștiinței mele într-un proces dialectic în care mă substituie orbului suferind, iar el mi se substituie mie ca om ce pot să îl ajut din interiorul orbirii sale, din interiorul suferinței sale adică înțelegându-i drama prin asumarea secvențială a acesteia. Aici eu mă așez în mijlocul orbirii și resimt cum este să fi orb pentru un moment devastator în raport cu conștiința mea. La rândul său, orbul nu preia rolul meu de trecător pe drumurile cotidianului ce doar îl sesizează ignorant, ci își asumă, tot secvențial, statutul care mă definește după survenirea și manifestarea actului bulversării-șoc, care mă postulează drept co-prezență în noaptea sa, drept frate întru bezna lipsei de